

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 736/17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.4.2007 čj. 16/34759/2007/1502

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 23.4.2007 čj. 16/34759/2007/1502 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14.600,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Kolji Kubíčka.**

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravy rozhodnutím ze dne 9.2.2007 čj. MHMP 343551/2006/DOP-T/Dc rozhodl, že žalobce jako provozovatel taxislužby porušil cenové předpisy podle ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) tím, že dne 25.8.2006 bylo při kontrole vozidla taxislužby SPZ: 3A9 0576, evidenční číslo 03039 zjištěno, že žalobce v rozporu s ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na vyhlášku č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění pozdějších předpisů, umístil při výkonu taxislužby na území hlavního města Prahy na dveřích vozidla taxislužby ceník ve formě: nástupní cena 80,- Kč, cena za 1 km 80,- Kč, čekání za 1 min. 8,- Kč (sazba č. 1). Za toto jednání, kterým byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti shora uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 25.8.2006 byla na Staroměstském náměstí provedena kontrolním pracovníkem odboru dopravy Magistrátu hl. m. Prahy kontrola za účelem zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují cenové předpisy. Pro kontrolu bylo námatkově vybráno vozidlo taxislužby zn. Ford Mondeo modré barvy s registrační značkou 3A90576 evidenční číslo 03039, jehož řidičem a zároveň provozovatelem taxislužby byl žalobce. V rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle ust. § 34 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, byla u žalobce provedena kontrola pověřeným pracovníkem dopravního úřadu za účasti příslušníků Policie ČR, jejímž výsledkem bylo sepsání protokolu č. 250806/Šp ze dne 25.8.2006 o státní kontrole taxislužby provedené v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě, který žalobce potvrdil svým podpisem a převzal. Současně byla pověřeným pracovníkem odboru dopravy Magistrátu hl. m. Prahy provedena cenová kontrola, jejímž výsledkem bylo sepsání protokolu č. 250806/1/Šp ze dne 25.8.2006 o cenové kontrole provedené podle ust. § 14 zákona o cenách. Žalobce tento protokol odmítl podepsat a převzít, a proto mu byl dne 4.9.2006 zaslán poštou. V protokolu bylo konstatováno porušení cenových předpisů a současně v něm byl žalobce poučen o svém právu vyjádřit se k jeho obsahu ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení. Při provedené cenové kontrole bylo zjištěno, že žalobce nesplnil podmínky pro označování zboží cenami ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na vyhlášku č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy“), a to tím, že na dveře vozidla taxislužby umístil ceník, který neodpovídal platným cenovým předpisům. Na přední dveře vozidla umístil informaci o aktuálně nabízené ceně na území hl. m. Prahy s následujícími hodnotami: nástupní sazba 80,- Kč, cena za 1 km 80,-Kč a čekání 8,- Kč za 1 min. (sazba 1). Žalobce zaslal správnímu orgánu dne 12.9.2006 své vyjádření k obsahu protokolu. Na toto vyjádření žalobce správní orgán I. stupně reagoval dne 23.10.2006 vydáním dodatku k protokolu č. CENA/250806/2/Šp ze dne 25.8.2006, na který žalobce odpověděl dopisem ze dne 15.11.2006. Na námitky žalobce k dodatku k protokolu ze dne 25.8.2006 odpověděl správní orgán I. stupně dne 22.11.2006 vydáním dalšího dodatku k protokolu, který žalobce obdržel dne 28.11.2006 a na který reagoval svým dalším vyjádřením ze dne 29.11.2006. Vzhledem k tomu, že vyjádření žalobce ze dne 29.11.2006 již neobsahovalo žádné nové skutečnosti, správní orgán I. stupně na něj již nereagoval dalším dodatkem k protokolu a dne 13.12.2006 zaslal žalobci oznámení o zahájení správního řízení. Toto oznámení žalobce převzal dne 20.12.2006. Dne 12.1.2007 zaslal správní orgán I. stupně žalobci oznámení o ukončení dokazování, které žalobce obdržel dne 22.1.2007 a na něž reagoval svým vyjádřením ze dne 26.1.2007. Na toto vyjádření již správní orgán I. stupně nereagoval samostatnou písemností a na základě provedené cenové kontroly a všech dokladů získaných v průběhu správního řízení vydal dne 9.2.2007 rozhodnutí, jímž byla žalobci na základě ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. f) téhož zákona, kterého se žalobce dle správního orgánu I. stupně dopustil tím, že nesplnil svou povinnost v označování zboží cenami podle ust. § 13 zákona o cenách, neboť označil zboží cenami, které jsou v rozporu se stanovenými maximálními cenami osobní taxislužby platnými na území hl. m. Prahy. Správní orgán I. stupně současně žalobci v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložil povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádal s jednotlivými námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně

bylo vydáno až po uplynutí třicetidenní zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, uvedl, že správní řízení bylo sice zahájeno již 20.12.2006, nicméně žalobce podal své vyjádření až dne 16.1.2007, tedy těsně před uplynutím třicetidenní lhůty, přičemž správní orgán byl následně povinen poskytnout žalobci lhůtu k vyjádření ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí. Uvedenou námitku žalovaný odmítl rovněž z toho důvodu, že nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí není vadou, která by mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí. Jedná se toliko o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení nemá za následek neplatnost úkonu. K odvolací námitce, v níž žalobce argumentuje tím, že neporušil ust. § 13 zákona o cenách v návaznosti na vyhlášku č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, a to proto, že tento právní předpis byl v době kontroly platný, ale nikoli směrodatný, žalovaný uvedl, že oba žalobcem zmíněné právní předpisy byly nejen platné a závazné pro všechny provozovatele osobní taxislužby poskytující tuto službu na území hl. m. Prahy v době provedené kontroly, ale jsou závazné a platné stále. Žalovaný odmítl námitku žalobce, podle níž z podkladů rozhodnutí není zřejmé, jaký právní předpis žalobce porušil. Poukázal přitom na výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž je dle jeho názoru jednoznačně specifikováno, za porušení jakých ustanovení právních předpisů byla žalobci předmětná pokuta uložena. Pokud žalobce v odvolání namítal, že ceny uvedené na jeho vozidle sice nejsou shodné s vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, ale jsou oprávněné, žalovaný tento argument označil za chybný, a to z toho důvodu, že na vozidlo taxi nelze umístit ceník s cenami, které si provozovatel taxislužby stanoví dle vlastní úvahy. Nabídková cena uvedená na vozidle taxi nesmí překročit platnou maximální cenu stanovenou oprávněným orgánem. Podle ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách je prodávající povinen označit zboží (službu) cenou platnou v okamžiku nabídky, tj. cenou, která je v souladu s vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy. Tato cena platí pro všechny provozovatele této služby na území hl. m. Prahy a nemůže být jednotlivými provozovateli taxislužby jakkoli upravována a měněna. Cena, kterou bylo vozidlo žalobce v době kontroly označeno, bylo podstatně vyšší než maximální cena, a proto tato vyznačená cena nemohla být cenou platnou v okamžiku nabídky. Za bezpředmětnou označil žalovaný odvolací námitku, podle níž ceny stanovené výše uvedenou vyhláškou jsou v přímém rozporu s § 1 odst. 6 zákona o cenách, jakož i v rozporu s § 2 odst. 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 580/1990 Sb.“). K této námitce žalovaný uvedl, že žalobce provozuje taxislužby, tedy službu, která je shodná a totožná se službou (zbožím), u které je úředně stanovena maximální cena a která se neliší žádnými určujícími podmínkami, jak je uvedeno v ust. § 2 odst. 1 a odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb. V článku 3 všeobecných podmínek vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy je přitom jednoznačně uvedeno, že maximální ceny podle této vyhlášky platí pro jízdy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Tím byla jednoznačně určena podmínka vztahující se k výši ceny, a proto maximální cena platí pro všechny provozovatele této služby na území hl. m. Prahy a nemůže být vyšší. Co se týče námitky neoprávněnosti cenové regulace, žalovaný konstatoval, že cenovou regulaci taxislužby pokládá za oprávněnou s tím, že oprávněnost regulace není předmětem tohoto správního řízení. K poukazu žalobce na Ústavu ČR, v níž je zakotvena zásada, že co není zákonem zakázáno, je dovoleno, z čehož žalobce dovozuje oprávnění navýšit účtovanou cenu taxislužby, žalovaný poznamenal, že žalobcem citovaná zásada se nevztahuje na taxislužbu, neboť pro taxislužbu provozovanou na území hl. m. Prahy je vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy úředně stanovena maximální cena. Namítal-li žalobce v odvolání, že ust. § 13 zákona o cenách nemá žádnou souvislost s vyhláškami hl. m. Prahy, neboť toto ustanovení ukládá povinnost označit vozidlo cenou platnou v okamžiku nabídky a že ceny uvedené na jeho vozidle jsou cenami platnými v okamžiku nabídky, a proto jsou v souladu s uvedeným ustanovením zákona o cenách, žalovaný k tomu uvedl, že tento názor považuje za chybný, neboť na vozidlo taxi nelze umístit ceník s cenami, které si provozovatel taxislužby stanoví

dle vlastní úvahy. Nabídková cena uvedená na vozidle nesmí překročit platnou maximální cenu podle vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy. Žalovaný označil za lichou též námitku žalobce, že chybné označení vozidla mělo být hodnoceno podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a to z toho důvodu, že zákon o cenách sice stanoví povinnost označit zboží cenou, ale nikoli cenou, která je v souladu s vyhláškou hl. m. Prahy. K tomu žalovaný uvedl, že zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, upravuje pouze podmínky provozování silniční dopravy silničními motorovými vozidly. Konkrétně u taxislužby upravuje podmínky provozování z hlediska oprávněnosti provozovatele poskytovat tuto službu a určuje povinnosti provozovatele taxislužby pro výkon této služby z hlediska vybavenosti a označení vozidla taxi a další náležitosti nezbytné pro výkon této služby. V žádném případě však tento zákon neřeší otázky cenové, ty řeší zákon o cenách. Jde konkrétně o otázku uplatňování, regulace a kontroly cen výrobků, výkonů, prací a služeb, tedy i cen taxislužby. Pravomoc v regulaci cen může být v některých případech přenesena na jiné orgány státní správy. V daném případě byla tato pravomoc delegována na věcně a místně příslušný správní orgán, tj. na Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravy, a to podle ust. § 4a odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen. V další odvolací námitce žalobce upozornil na skutečnost, že ve stejný den byla vydána rozhodnutí vztahující se ke stejné věci, i když jednotlivé kontroly proběhly v různých dnech, z čehož dovozuje, že rozhodnutí byla vydána jako účelová s cílem poškodit ho, přičemž uložené pokuty žalobce považuje za nepřiměřené a likvidační. Také tuto námitku označil žalovaný za bezpředmětnou. To, že jednotlivé kontroly proběhly v různých dnech, ale jednotlivá rozhodnutí byla vydána ve stejný den, nelze považovat za nedostatek, neboť žádný předpis neurčuje, v jakém pořadí a v jakém termínu mají být jednotlivá rozhodnutí vydána. Žalovaný nepovažuje rozhodnutí vztahující se ke stejnému porušení cenových předpisů za účelová a je toho názoru, že žalobce měl od prvního kontrolním orgánem zjištěného porušení cenových předpisů (na tomto místě žalovaný poukázal na cenovou kontrolu uskutečněnou dne 11.8.2006) dost času provést nápravu. Skutečnost, že žalobci bylo kontrolním orgánem uloženo několik pokut za stejný nedostatek, byla způsobena jeho vlastní liknavostí při odstraňování zjištěného nedostatku. K argumentu žalobce, že povaha věci připouštěla řešení směrnou cestou, ale správní orgán se o takové řešení ani nepokusil, i když žalobce jednal v dobré víře, že neporušuje právní předpisy, a proto by neměl být s přihlédnutím k zásadě dobré víry za takové protiprávní jednání postihován, žalovaný poznamenal, že žalobce nemohl jednat v dobré víře, že neporušuje právní předpisy, ani při první cenové kontrole provedené dne 11.8.2006, při které byl upozorněn na skutečnost, že právní předpisy porušuje. Již tehdy muselo být žalobci zřejmé, že jedná v rozporu s cenovými předpisy. Na nesprávné označení vozidla taxi byl žalobce znovu upozorněn při cenové kontrole provedené dne 16.8.2006, ale ani tehdy se nepokusil o nápravu. Při cenové kontrole provedené dne 25.8.2006 byl kontrolním orgánem znovu zjištěn stejný nedostatek. Žalovaný shrnul, že v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž dospěl k závěru, že kontrolní zjištění bylo v plném rozsahu prokázáno. Výše pokuty, jež byla žalobci v dané věci uložena, byla dle žalovaného správním orgánem I. stupně řádně zdůvodněna. Žalovaný má za to, že výše pokuty se za daných okolností jeví jako úměrná míře předražení i míře zavinění žalobce (opakované zjištění stejného nedostatku), protože se jednalo o jednání, které bylo vědomé a které poškozují dobré jméno hl. m. Prahy. Pokuta uložená žalobci se pohybuje v první třetině zákonného rozpětí dané sankce. Žalovaný přezkoumal též oprávněnost účtování nákladů řízení paušální částkou 1.000,- Kč a dospěl k závěru, že povinnost k úhradě této částky byla správním orgánem I. stupně uložena v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by žalobě v plném rozsahu nevyhověl, žalobce navrhl, aby soud podle § 65 odst. 3 s.ř.s. rozhodl, že od trestu uloženého správním orgánem za správní delikt se upouští, nebo že se uložený trest snižuje v mezích dovolených zákonem. Žalobce předně namítl, že se svým jednáním nedopustil porušení ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách ani jiného ustanovení zákona tím, že by nesprávně označil vozidlo ve smyslu zákona o cenách. Napadené rozhodnutí dle žalobce nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Žalobce je přesvědčen o tom, že řádně splnil povinnost uloženou mu ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť informace o ceně zboží, resp. služby byla viditelně umístěna na dveřích vozidla a také na vnitřním ceníku umístěném ve vozidle. Informace byla veřejně přístupná a umístěná tak, aby se s ní mohl každý před poskytnutím přepravy řádně seznámit. Smyslem ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách je informovat zákazníka o nabízených cenách, tedy splnit informační povinnost a nikoli porovnávat takovou informaci s vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy. Žalobce v této souvislosti podotkl, že sazby odpovídají cenám zaneseným do taxametru, přičemž do taxametru jsou částky nastavovány servisem taxametrů. Pakliže by byla nastavená cena v rozporu s právními předpisy, neměla by být servisem ani zanesena do taxametru. Ze strany správního orgánu I. stupně nebylo dle žalobce v průběhu správního řízení konstatováno, které ust. § 13 zákona o cenách měl žalobce porušit a jakým způsobem k tomu mělo dojít, takže žalobci nebylo v rámci správního řízení umožněno se k namítanému porušení zákona řádně vyjádřit. Žalobce též namítl, že taxislužbu nabízí na území mimo hl. m. Prahu, zejména v Brandýse nad Labem, tedy v místech, kde není cena obcí regulována. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že umístil na vozidlo ceník s cenami, které si stanovil dle vlastní úvahy. V žádném případě se nejedná o cenu stanovenou dle vlastní úvahy, ale o cenu podloženou cenovou kalkulací na provoz jeho vozidla Ford Mondeo kombi s odpisem vozu na 4 roky, z níž při stanovení cen taxislužby vycházel. Cena, kterou bylo jeho vozidlo označeno, je dle mínění žalobce v souladu s platným právním řádem České republiky. Žalobce se dovolává ust. § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., které mu dle jeho názoru umožňuje navýšit maximální vyhláškou stanovenou cenu o ekonomicky oprávněné náklady. Argumentuje tím, že při nabízení nebo vykonávání přepravních služeb existují některé určené podmínky, které provozovatele taxislužby opravňují navýšit cenu za poskytovanou službu oproti maximální stanovené ceně. Jedním z podstatných kritérií odlišných určených podmínek jsou mj. náklady na pořízení vozidla, na jeho údržbu a náhradní díly, přičemž tyto položky podstatně ovlivňují jakost služby poskytované zákazníkům. Provozovatel taxislužby, který má zájem na poskytování kvalitních služeb, a tím i na vylepšování dobrého jména hl. m. Prahy, má značně zvýšené ekonomicky oprávněné náklady, neboť velkou část zákazníků v hlavním městě tvoří turisté a podnikatelé s vysokými nároky na komfort přepravy. Stanovené maximální ceny taxislužby dle žalobce vychází z nereálné kalkulace vytíženosti vozidel taxi a dále z nereálné ceny nafty a pořizovací ceny vozidel. Žalobce poskytuje službu zejména náročnějším zákazníkům a je tak nucen poskytovat kvalitnější a tedy i nákladnější služby, což má za následek značné zvýšení ekonomicky oprávněných nákladů. Jeho vozidlo je vybaveno koženými potahy a klimatizací, což zabezpečuje pohodlí zákazníků, avšak současně tím vzniká větší náročnost na provádění kontrol vozidla v autorizovaném servisu. V případě žalobce tak existují odlišné určené podmínky, které jej opravňují k navýšení maximální ceny taxislužby ve smyslu ust. § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Výše sazby č. 1 uvedená na dveřích žalobcova vozidla taxi plně odpovídá kalkulaci nákladů na provoz vozidla, v níž jsou zahrnuty náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady. S poukazem na měsíční výpisy z taxametru zachycující hrubou tržbu, která není krácena o náklady na provoz taxislužby, za období, ve kterém poskytoval taxislužbu dle

cen stanovených podle vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, žalobce dovozuje, že po uhrazení veškerých nákladů spojených s podnikatelskou činností lze jen stěží dosahovat přiměřeného zisku a navíc je nutno poskytovat služby taxi až na výjimky každodenně. Žalobce je proto přesvědčen, že stanovené maximální ceny taxislužby nekryjí ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk provozovatelů taxislužby.

Regulaci cen v taxislužbě považuje žalobce za neoprávněnou a protiústavní, neboť má za to, že v případě taxislužby na území hlavního města Prahy není splněna podmínka pro regulaci cen v podobě ohrožení trhu účinky omezení hospodářské soutěže. To se dle mínění žalobce projevuje také tím, že hl. m. Praha stanovilo vyhláškou správce stanoviště taxislužby, s nimiž město uzavřelo nájemní smlouvy. Na základě této skutečnosti je správce stanoviště oprávněn připustit na dané stanoviště jen vozidla taxi, se kterými uzavře zpoplatněnou smlouvu o využívání stanoviště. V případě, že taxikář smlouvu se správcem stanoviště neuzavře, může své služby nabízet pouze mimo tato vyhrazená stanoviště, tedy na méně lukrativních místech, což omezuje účinky trhu.

Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že cena vyšší než maximální je neplatná. Má za to, že při překročení maximální ceny se může jednat pouze o porušení povinnosti maximální cenu nepřekročit, nikoli o neplatnost ceny.

Žalobce považuje za nesprávný postup správního orgánu I. stupně před zahájením správního řízení spočívající v tom, že správní orgán reagoval na vyjádření žalobce k protokolu č. 250806/1/Šp, které mu bylo doručeno dne 18.9.2006, až dodatkem k protokolu ze dne 23.10.2006 podaným k poštovní přepravě dne 26.10.2008, tedy více než jeden měsíc po obdržení vyjádření. Tím správní orgán I. stupně porušil ust. § 6 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., podle něhož měl kontrolní pracovník v případě nesouhlasu oprávněné osoby vypracovat do 15 dnů ode dne doručení písemného vyjádření dodatek k protokolu. Tím, že se správní orgán ve stanovené lhůtě nevyjádřil, nastala domněnka, že s obsahem vyjádření žalobce souhlasí, tedy že jeho námitkám k protokolu vyhovuje a správní řízení tak nemělo být zahájeno. Žalobce trvá na tom, že napadené rozhodnutí nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci, který by měl oporu ve spisovém materiálu. Dostal-li se správní orgán do důkazní nouze, měl rozhodnout ve prospěch žalobce, neboť je třeba vycházet z presumpce nevinny. Žalobce rovněž namítl, že žalovaným nebylo řádně zdůvodněno uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení, neboť za řádné zdůvodnění nelze považovat pouhý odkaz na zákonné ustanovení.

Žalobce též namítl, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši jemu uložené pokuty. Za dostatečné zdůvodnění nelze považovat obecná konstatování a odvolání se na podklady rozhodnutí, neboť z nich není zřejmé, z jakých konkrétních okolností žalovaný v daném případě vycházel. Dle žalobce bylo třeba při stanovení pokuty přihlídnout k té skutečnosti, že rozpětí sankce obsažené v zákoně o cenách se vztahuje nejen na fyzické osoby podnikající, resp. osoby samostatně výdělečně činné, které jsou malými podnikateli a nemají zaměstnance, tak i na velké obchodní společnosti. Smyslem ukládání pokut podle zákona o cenách není striktně vycházet z plného zákonného rozpětí. Pokud by tomu tak bylo, jednalo by se o opatření likvidační, a to nejen vůči taxikářům, ale též vůči jiným subjektům, které jsou povinny se zákonem o cenách řídit. Žalobce v této souvislosti poukázal na závažnější delikty, kterými je např. jízda po požití alkoholu či prodej zkaženého zboží v obchodě, jež jsou ve srovnání s pokutami vyměřovanými taxikářům sankcionovány směšnými pokutami. Žalobce tvrdí, že pokuta ve výši 100.000,- Kč je pro něj likvidačním opatřením, neboť nedosahuje takových příjmů, aby byl schopen tuto pokutu uhradit a případné splácení pokuty by zatížilo

žalobce i jeho rodinu na několik let. Navíc taková nepřiměřená výše pokuty v oblasti taxislužby nebyla správním orgánem dosud v jiném kraji uložena. Pokuta je pro žalobce likvidační též s ohledem na skutečnost, že správní orgán I. stupně v týdnu od 19.2.2007 doručil žalobci rozhodnutí, kterými mu uložil pokuty v celkové výši cca 600.000,- Kč, přičemž tato rozhodnutí žalovaný rovněž potvrzuje. Žalobce konečně poukázal na četnost kontrol prováděných pracovníky správního orgánu I. stupně jak v rámci státního odborného dozoru v silniční dopravě, tak i cenovými orgány. V poslední době se jednalo o kontroly prováděné např. ve dnech 11.8., 16.8., 25.8., 8.12., 21.12.2006 a dále 2.1., 3.1., 17.1., 18.1., 19.1., 22.1., 23.1., 24.1., 25.1., 26.1. a 27.1.2007. Z toho dle názoru žalobce vyplývá jistá míra podjatosti vůči jeho osobě.

Pro případ, že by soud neshledal žalobní body důvodnými, požádal žalobce s odkazem na své majetkové, osobní a rodinné poměry, aby soud ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. zvážil tvrdost jemu uložené sankce a od uložené zjevně nepřiměřené pokuty upustil, popř. ji přiměřeně snížil v mezích zákonem dovolených.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V písemném vyjádření k žalobě označil za nesprávné tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Uvedl, že správní orgán postupoval přesně v souladu s cenovými předpisy, když vykonal cenovou kontrolu na základě provedené kontrolní jízdy, zjištěné skutečnosti zaznamenal v protokolu a jeho dodatcích a ve fotodokumentaci a na základě zjištěných skutečností pak vydal rozhodnutí. Žalobce se postupně vyjadřoval ke všem úkonům správního orgánu a správní orgán na všechny námitky žalobce předkládané v průběhu celého správního řízení reagoval. Žalobci tak bylo umožněno uplatnění jeho procesních práv, což potvrzuje obsah správního spisu. Pokud jde o tvrzení, že se žalobce nedopustil porušení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, pokud jde o povinnost označování zboží cenami, žalovaný má za to, že informace o cenách, kterou žalobce umístil na předních dveřích vozidla a uvnitř svého vozidla taxi, je v rozporu s označením zboží cenou ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách. Toto ustanovení stanoví, že prodávající je při prodeji zboží konečnému spotřebiteli povinen označit jej cenou platnou v okamžiku nabídku nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníku. Cena platná v okamžiku nabídky je taková cena, která je stanovena v souladu s cenovými předpisy, zejména podle ust. § 2, § 5 a § 6 zákona o cenách a dalších navazujících cenových předpisů, jako je výměr Ministerstva financí č. 01 pro příslušný rok a nařízení obcí. Potenciální zákazník se orientuje podle nabídkového ceníku na vozidle, popř. též ve vozidle, který musí být podle § 13 odst. 2 zákona o cenách vybaven cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, přičemž touto cenou je cena stanovená v souladu s vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl.m. Prahy. Žalobce však podle důkazů založených ve správním spise na dveře svého vozidla i v ceníku umístěném ve vozidle uvedl ceny, které jsou řádově vyšší než ceny platné v okamžiku nabídky, tj. ceny stanovené v souladu s cenovými předpisy. Žalovaný zdůraznil, že v případě regulace maximální cenou je cena uvedená ve vyhlášce jedinou možnou správnou platnou nepřekročitelnou cenou, a žalobce tedy byl povinen označit vozidlo taxislužby a účtovat zákazníkům ceny, které jsou s výše uvedenou vyhláškou v souladu. Je sice pravdou, že zákazník se mohl seznámit s cenou umístěnou na vozidle žalobce před poskytnutím služby, ale nebyl takto seznámen s platnou cenou, nýbrž s cenou stanovenou v rozporu s cenovými předpisy. Provozovatel taxislužby si nemůže sám svévolně stanovovat sazby, za které bude provozovat taxislužbu na základě jím vypracovaných kalkulací na území, na kterém je cena regulována a kde jsou cenovými předpisy stanoveny maximální ceny. Nesprávné označení zboží cenou bylo v případě žalobce řádně prokázáno v protokolu o kontrole a jeho dodatcích.

Správní orgán kvalifikoval jednání žalobce jako porušení ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách a porušení tohoto ustanovení uvedl též ve výroku rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že žalobce označení vozidla vyšší než maximální cenou ani nepopírá. Námitka žalobce, že jezdí také v obcích, kde není cena taxislužby regulována, je dle mínění žalovaného z hlediska porušení cenových předpisů zjištěných při provozování taxislužby na území hl. m. Prahy nedůvodná. Pokud by žalobce nabízel služby i mimo regulované území, mohl by označit vozidlo nabídkovou cenou neregulovanou např. na zadních dveřích vozidla a podrobně v ceníku umístěném ve vozidle. Na území regulovaném však musí své vozidlo (zboží) označit cenou platnou v okamžiku nabídky podle platných cenových předpisů. Žalovaný nemohl při provedené cenové kontrole posuzovat správnost maximální ceny stanovené oprávněným orgánem, ale musel se při správním řízení řídit platnou legislativou a posuzovat, zda byl podzákonný předpis dodržen či nikoli. Žalovaný tedy trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a že žalobce jak v ceníku na dveřích vozidla, tak i v ceníku umístěném ve vozidle uvedl cenu, jež byla v rozporu se zákonem o cenách, neboť šlo o cenu vyšší než stanovuje vyhláška hl. m. Prahy. Dopustil se tím porušení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, neboť nabídkové ceny byly v rozporu s cenovou regulací, a nejednalo se tedy o platnou cenu. Žalovaný odmítl žalobní námitku, podle níž je možné v případě taxislužby provozované na území hl. m. Prahy podle ust. § 2 vyhlášky č. 580/1991 Sb., aplikovat i cenu vyšší než maximální. Podotkl, že na tuto námitku reagoval již v napadeném rozhodnutí a doplnil, že v případech, kdy se zboží stejného užití liší pouze některými určenými podmínkami od zboží regulovaného maximální cenou, umožňuje zmíněné ustanovení snížení nebo zvýšení ceny nad úroveň, která je v rámci cenové regulace přiřazena k určeným podmínkám. V daném případě jsou však určené podmínky stanoveny tak, že aplikace ust. § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., možná není. Rozhodující je ta skutečnost, že článek 3 „všeobecných podmínek“ vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy stanoví, že maximální ceny platí pro jízdy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Žádná podmínka, která by odlišovala některé vozidlo taxislužby od jiných, stanovena není. Dle žalovaného jsou určenými podmínkami charakteristiky daného zboží vymezené v § 2 odst. 1 zákona o cenách, kterými jsou název, označení, jednotka množství, velikost, dodací, platební a jiné podmínky, které definují předmět směny na daném stupni oběhu (předání) zboží. Stanovením ceny určeného druhu zboží se podle § 5 zákona o cenách rozumí, že cena je stanovena pro předem definovaný určený druh zboží ve smyslu legislativní zkratky zavedené v ust. § 1. Ust. § 5 téhož zákona tedy slovy „určeného druhu zboží“ stanoví, že regulační právní předpis příslušné právní síly spolu se stanovením ceny musí též přesně vymežit dané zboží, k němuž se příslušná regulace vztahuje, aby nemohlo dojít k záměně či nejistotě ohledně druhu regulovaného zboží. Na ust. § 5 zákona o cenách navazuje ust. § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., které upravuje případy, kdy prodávající prodává zboží, které je zbožím stejného užití jako zboží regulované, ale samo není regulovaným zbožím. Toto ustanovení stanovuje limity chování smluvních stran při sjednávání ceny zboží, které není v cenovém rozhodnutí cenového orgánu o maximální ceně přímo definováno jako zboží s úředně stanovenou cenou, ale jedná se o zboží obdobné, zaměnitelné z hlediska uspokojení potřeb spotřebitele, tedy o zboží stejného užití. Z ust. § 2 odst. 1 zmíněné vyhlášky vyplývá, že smluvní strany nemají libovolnou volnost při sjednávání ceny takového podobného zboží, které se liší jen některou z určených podmínek. Při sjednávání ceny takového zboží je prodávající oprávněn sjednat cenu odlišující se svou výší od ceny úředně stanovené pouze o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídajících této změně v určených podmínkách a o rozdíl v přiměřeném zisku vztaheném k takto změněným podmínkám. V případě, že cenový orgán neomezí platnost úředně stanovené ceny na konkrétní provedení daného druhu zboží zařazeného do seznamu zboží s regulovanými cenami, platí maximální cena pro všechny druhy zboží, resp. způsoby

provedení služby, které stejným způsobem uspokojí potřebu kupujícího. Totéž platí v případě, že cenový orgán stanoví, že úředně stanovená cena platí pro všechny způsoby poskytnutí služby. Zboží, v daném případě poskytování taxislužby, je vymezeno ve vyhlášce č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy. V článku 2 této vyhlášky jsou stanoveny maximální ceny taxislužby na území hl. m. Prahy a v článku 3 jsou určeny všeobecné podmínky pro provozování taxislužby. Toto vymezení určuje zboží určeného druhu, jak je uvedeno v ust. § 2 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona o cenách. Znamená to, že velikost vozidla, jeho výkon, to, zda řidič jezdí v centru obce nebo na jejím předměstí, zda jezdí na benzin, naftu nebo plyn nebo zda vozí místní občany nebo cizince, nehraje z pohledu regulace cen žádnou roli. Jedná se o přepravu z místa A do místa B, kdy cestující nerozlišuje, jaké vozidlo ho přepravuje. Pro cestujícího je hlavním zájmem přepravit se na určité místo co nejrychleji vozidlem, které se nabízí nejbližší. Přístupu cenového orgánu ke stanovení maximální ceny taxislužby bez rozlišení typu vozidel nasvědčuje i obvyklý způsob objednávání a poskytování této služby, která je zpravidla nahodile vybírána zastavením jednoho vozidla nebo nastoupením do aktuálně přistaveného vozidla na stanovišti, kdy spotřebitel nepředpokládá - a ani nemůže předpokládat - rozdílnou úroveň poskytnutí služby konkrétním typem vozidla. Žalovaný k věci dále uvedl, že podle zprávy o cenové kontrole za rok 2006 vypracované pro Poslaneckou sněmovnu Parlamentu ČR provedl Magistrát hl. m. Prahy v roce 2006 u provozovatelů taxislužby 810 cenových kontrol zaměřených na dodržování ustanovení o označování zboží a pouze ve 46 případech zjistil nedodržení těchto ustanovení.

Žalovaný odmítl námitku, že nedodržení lhůty pro vydání dodatku k protokolu způsobuje, že následné správní řízení je zatíženo procesní vadou a že v něm vydané rozhodnutí je nicotné. Má za to, že se jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení nemá za následek neplatnost následujících úkonů. Odmítl též námitku nedostatečného zdůvodnění žalobci uložené povinnosti k náhradě paušálních nákladů řízení. Výše těchto nákladů byla odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž bylo uvedeno, že tato částka se ukládá žalobci, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Názor žalobce o protiústavnosti regulace cen taxislužby není dle žalovaného správný. Omezení hospodářské soutěže v oboru taxislužby skutečně existuje a vyplývá ze samotného specifického charakteru této služby. Jedná se totiž o službu poskytovanou obvykle bezprostředně a pohotově, zpravidla bez předchozí objednávky, kdy zákazník službu potřebuje v daném okamžiku a na daném místě, přičemž nemá možnost vybírat z více nabídek. Svoji roli hrají do určité míry též ustálené zvyklosti, kdy kupříkladu na letištích, nádražích, ale též na ulicích měst je uzavírána smlouva s řidičem prvního vozu, s nímž přijde zákazník do kontaktu a nepatří k obvyklému postupu, aby si zákazník vybíral na základě studia a posouzení jednotlivých cenových nabídek. I z tohoto důvodu je regulace cen taxislužby ve světě obvyklá. Jedná se o lokální trh, kde si poskytovatelé této služby jen velmi omezeně konkurují. To je základním důvodem skutečnosti, že v konkrétním místě a čase je trh účinky omezení soutěže ohrožen. Žalovaný konečně odmítl též námitku stran nedostatečného zdůvodnění výše uložené pokuty. Má za to, že výše pokuty byla řádně a dostatečně odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž žalovaný tyto skutečnosti v rámci odvolacího řízení přezkoumal a potvrdil, že výše pokuty i její zdůvodnění jsou v souladu s platnými právními předpisy. Výše uložené pokuty odpovídá zákonným kritériím dle ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách. K argumentaci žalobce, že mu již bylo doručeno několik rozhodnutí o porušení cenových předpisů, žalovaný podotkl, že pokud žalobci za obdobná porušení cenových předpisů již bylo Magistrátem hl. m. Prahy uděleno několik pokut, nelze než konstatovat, že musel vědět o možném porušení cenových předpisů, a přesto se choval tak, že cenové předpisy i nadále porušoval.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 25.3.2008 setrval žalobce na svých žalobních námitkách, přičemž v plném rozsahu odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Právní zástupce žalobce k věci uvedl, že výše pokuty je neúměrně vysoká a že nebyla dostatečně odůvodněna. Odůvodnění výše pokuty je postaveno pouze na důvodech o opakovaném porušení cenových předpisů a na tom, že jednání žalobce kazí dobré jméno hlavního města Prahy. To je ale neuchopitelný argument vzhledem k tomu, že hlavní město Praha dobré jméno nemá. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že žalobce neuváděl zákazníka v omyl, neboť mu transparentně sděloval, za jakou cenu jeho vozidlem pojede. Nejedná se o zavrženíhodné jednání, neboť žalobce si jako poskytovatel a provozovatel taxislužby může utvářet cenu s přihlédnutím k ekonomickým nákladům, které na poskytovanou službu má. Právní zástupce žalobce dále konstatoval, že pokutování provozovatelů taxislužby nevedlo k žádné změně postojů na straně poskytovatelů taxislužby ani na straně Magistrátu hl. m. Prahy, z čehož vyplývá, že ukládání pokut situaci nezlepší. Také žalovaný setrval při jednání před soudem na svém procesním stanovisku. Zopakoval, že pokuta byla žalobci udělena v souladu se zákonem a že její výše byla náležitě odůvodněna.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise. Provádění jakýchkoliv dalších důkazů tedy soud shledal nadbytečným.

Při rozhodování ve věci samé Městský soud v Praze vycházel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 1 odst. 6 zákona o cenách v případech, kdy je trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace a pro účely odvodu spotřební daně u tabákových výrobků podle zákona o spotřebních daních, mohou federální ústřední orgány státní správy nebo příslušné orgány republik usměrnit tvorbu cen podle tohoto zákona (regulace cen).

Podle § 4 odst. 1 zákona o cenách způsoby regulace cen podle tohoto zákona jsou

- a) stanovení cen (dále jen "úředně stanovené ceny"),
- b) usměrňování vývoje cen v návaznosti na věcné podmínky (dále jen "věcné usměrňování cen"),
- c) usměrňování cenových pohybů v čase (dále jen "časově usměrňované ceny"),
- d) cenové moratorium.

Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální, nebo místními orgány jako maximální.

Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.

Podle § 5 odst. 5 věta první zákona o cenách maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží a jejich uplatnění mohou cenové orgány nebo místní orgány omezit dalšími věcnými, popřípadě časovými podmínkami.

Podle § 10 odst. 1 zákona o cenách cenové orgány stanoví cenovým rozhodnutím podle § 3 odst. 2, kraje a obce svým nařízením, zboží podléhající cenové regulaci podle § 5, 6 a 8, uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn.

Podle ust. § 2 odst. 1 věta první vyhlášky č. 580/1990 Sb., pro zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami, lze sjednat vyšší cenu nejvíce nebo je nutno sjednat nižší cenu nejméně o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídající těmto odlišným určeným podmínkám a v přiměřeném zisku vztaženém k této změně podmínek.

Podle ust. § 4a odst. 1 písm. a/ zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění účinném do 31.5.2008, obec v rozsahu a za podmínek stanovených v rozhodnutí ministerstva může nařízením obce stanovit maximální ceny, pokud nejsou stanoveny ministerstvem. Podle druhého odstavce téhož ustanovení obecní úřad provádí cenovou kontrolu, ukládá, vybírá a vymáhá pokuty za porušení cenových předpisů, zjistí-li porušení cenových předpisů při jí provedené kontrole.

Podle čl. 3 bodu 1 vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy maximální ceny podle této vyhlášky platí pro jízdy na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob.

Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.

Podle § 15 odst. 1 písm. f/ zákona o cenách prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nesplní své evidenční nebo informační povinnosti nebo povinnosti v označování zboží cenami podle § 11 až 13 nebo předá cenovému orgánu nepravdivé údaje.

Podle § 17 odst. 1 písm. b/ zákona o cenách pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl.

Podle § 17 odst. 2 zákona o cenách při stanovení výše pokuty podle odstavce 1 písm. b) přihlídnou cenové kontrolní orgány zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících.

Rozsudkem ze dne 25. 3. 2009, čj. 9 Ca 197/2007 - 39 Městský soud v Praze žalobu zamítl. Neztotožnil se s žalobní námitkou, podle níž napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Skutková zjištění byla podle městského soudu jednoznačně prokázána protokolem o provedené cenové kontrole a fotodokumentací, která je součástí spisu. Dále městský soud neshledal důvodnou námitku, že žalobce splnil povinnost vyplývající z § 13 odst. 2 zákona o cenách tím, že viditelně umístil na dveřích vozidla i na vnitřním ceníku ve vozidle informaci o ceně služby. Městský soud naopak přisvědčil žalovanému, že cenou platnou v okamžiku nabídky, ve smyslu zmíněného ustanovení,

nemůže být cena, která je v rozporu s právními předpisy. Podle městského soudu by přijetí názoru žalobce znamenalo, že k řádnému splnění zákonem stanovené povinnosti informovat spotřebitele o platné ceně zboží či služby postačí zveřejnění v podstatě jakékoliv informace o ceně bez ohledu na to, zda příslušná komodita podléhá cenové regulaci a zda uváděná cena je s cenami úředně regulovanými v souladu. Žalobce označil nabízenou službu cenami převyšujícími úředně stanovené maximální ceny taxislužby na území hlavního města Prahy, proto nesplnil povinnost označit nabízenou službu platnou cenou. Námitka, že sazby cen v případě žalobce odpovídaly cenám zaneseným do taxametru, nemůže ovlivnit nastíněný závěr. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgán neupřesnil v průběhu správního řízení ustanovení zákona o cenách, které měl žalobce porušit. Městský soud shledal bezpředmětnou i námitku, že žalobce nabízel taxislužbu i mimo území hlavního města Prahy. Uvedl přitom, že „při provozování taxislužby na území hl. m. Prahy byl žalobce...povinen respektovat závazné právní normy upravující výši maximálních cen taxislužby“. Dále městský soud nepřisvědčil námitce, že u žalobce byly dány důvody pro navýšení úředně stanovené maximální ceny podle § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Namítané ustanovení podle názoru soudu na posuzovanou věc vůbec nedopadá, neboť „žalobce provozuje přímo tu službu, jejíž cena je na území hl. m. Prahy regulována prostřednictvím úředně stanovené maximální ceny, a nikoliv jiný druh služby stejného užití, který by se od taxislužby lišil některými určenými podmínkami.“ Podle městského soudu byly maximální ceny taxislužby stanoveny pro celé území hl. m. Prahy a pro všechna vozidla taxislužby jednotně. Z toho mj. vyplývá nepřipustnost zohlednění vybavení konkrétního vozidla za účelem stanovení vyšší než úředně stanovené maximální ceny taxislužby. Městský soud nepřezkoumal námitku, podle níž úředně stanovené maximální ceny vychází z nereálné kalkulace vytiženosti vozidel, jejich pořizovací ceny či ceny nafty. Konstatoval přitom, že stanovení cen spadá do výlučné pravomoci cenových orgánů, a že jejich rozhodnutí o zařazení zboží do seznamu zboží s regulovanými cenami je podobně jako vyhláška č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy pramenem práva. Regulace cen taxislužby na území hlavního města Prahy pak není nezákonná ani protiústavní. Shodně se žalobcem městský soud uzavřel, že při vypracování dodatku č. 1 k protokolu o kontrole došlo k překročení zákonem stanovené lhůty. Městský soud však dodal, že se jedná o pořádkovou lhůtu, s jejímž překročením není spojena fikce vyhovění uplatněným námitkám. Důvodná podle městského soudu nebyla ani námitka nedostatečného zdůvodnění výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení. Městský soud odkázal na § 79 odst. 5 správního řádu s tím, že žalobce vyvolal porušením právní povinnosti správní řízení a za toto porušení byl potrestán uložením pokuty. Odkaz správního orgánu na příslušná ustanovení právních předpisů byl postačující. Městský soud nepřisvědčil námitce nedostatečného zdůvodnění výše uložené pokuty. Uvedl, že správní orgán vzal při stanovení výše pokuty v úvahu nejen všechna zákonem demonstrativně zmíněná kritéria, ale přihlédl též k dalším významným okolnostem jako např. poškození dobrého jména hlavního města Prahy. Dále městský soud doplnil, že považuje pokutu v uložené výši za přiměřenou okolnostem posuzované věci. Správní orgán nebyl povinen přihlížet k tomu, jak postupují při stanovení výše pokut pro obdobné delikty cenové orgány v jiných krajích. Námitka, že v jiném kraji dosud nebyla uložena pokuta v takové výši, nebyla důvodná. Přiměřenost výše uložené pokuty nelze poměřovat celkovou výší všech pokut uložených žalobci, nadto v případě, kdy se opakovaně dopouští téhož protiprávního jednání. Z namítané četnosti cenových kontrol nelze podle městského soudu „dovozovat podjatost správního orgánu vůči osobě žalobce.“ Konečně městský soud s odkazem na rozhodovací praxi Ústavního soudu neshledal důvodnou námitku likvidačního charakteru uložené pokuty.

Na základě žalobcem podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12.4.2011 č.j. 8 Afs 48/2009 – 91 rozhodl, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne

25. 3. 2009, čj. 9 Ca 197/2007 – 3 se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že nejprve posuzoval stížní námitku, podle které byl stěžovatel (tj. žalobce) legitimován k navýšení úředně stanovené maximální ceny taxislužby s odkazem na § 2 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomněl, že vzhledem k okamžiku provedení cenové kontroly u stěžovatele je třeba na posuzovanou věc aplikovat nikoli nařízení rady hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, jak činí stěžovatel, ale příslušná ustanovení vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, jejichž porušení bylo ostatně konstatováno v obou správních rozhodnutích i v rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že oprávnění prodávajícího navýšit úředně stanovenou cenu je obecně vázáno na předpoklad, že se jím nabízené zboží liší od zboží, jehož cena je regulována, některými určenými podmínkami. Vyhláška č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy však maximální cenu jednoznačně stanoví tak, že se uplatní pro taxislužbu uskutečněnou veškerými vozidly bez ohledu na obsah válců či počet přepravovaných osob, z čehož vyplývá záměr regulovat cenu taxislužby univerzálně pro všechny případy realizace tohoto druhu osobní přepravy na území dané obce. Nejvyšší správní soud podotkl, že stěžovatelem nabízená služba se nijak neodlišuje od předmětu regulace vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, stěžovatel právě naopak provozuje přesně tu službu, jejíž cena je úředně regulována. Odpovídající závěr městského soudu je v tomto ohledu proto třeba považovat za zcela správný. Je-li z vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy zřejmé, že univerzálně pro všechny případy postihuje regulací ceny taxislužby provozované na území hlavního města Prahy, je tím nutně ipso facto omezena i možnost aplikace ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Ke stejnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl i v rozsudku ze dne 22.10.2009 čj. 9 As 97/2008 - 78 (dostupný na www.nssoud.cz), dle kterého „ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. tak není možno na výši ceny účtovanou stěžovatelem použít, neboť neexistují žádné relevantní podmínky, které by službu poskytovanou stěžovatelem odlišily od osobní taxislužby na území hlavního města Prahy, která regulaci podléhá. Maximální cena je závazná pro všechny poskytovatele dotčené služby bez rozdílu. Argumentace stěžovatele, že jeho zákazníky tvoří zejména zahraniční klientela a podnikatelé, kteří mají vysoké nároky na „jakost“ poskytované služby, je tak zcela nepřipadná.“ K obdobným závěrům přitom Nejvyšší správní soud dospěl i v odůvodnění rozsudků ze dne 30. 10. 2009, čj. 2 Afs 90/2009 - 68, a ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119, na která nyní odkázel. Námitce stěžovatele, že byl oprávněn úředně stanovenou maximální cenu navýšit, tak Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené nepřisvědčil. Obiter dictum Nejvyšší správní soud poznamenal, že jen obtížně se lze dovolávat odlišných určených podmínek, nebyly-li žádné specifické podmínky vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy určeny. Pouze v případě, kdy by vyhláška regulovala maximální ceny taxislužby tak, že by konkrétním způsobem určila jakost zboží, k níž se regulovaná cena vztahuje, mohl by se stěžovatel dovolávat aplikace § 2 odst. 1 a odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., a to výlučně v případě, kdy by jím nabízená služba vykazovala znaky vyšší než určené jakosti taxislužby. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo.

Vzhledem ke způsobu vypořádání předcházející stížní námitky, kdy se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že žalobce provozuje právě tu službu, která je na území hlavního města Prahy regulována stanovením maximálních cen, a proto u něj nemohly být dány důvody pro navýšení takto určených cen, nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu v této části. Konstatoval, že městský soud se s touto žalobní námitkou vypořádal dostatečně. V této souvislosti pak Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou i stížní námitku, podle které bylo soudní řízení stíženo vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť městský soud nevyhověl návrhu na provedení důkazů svědčících o oprávněnosti zvýšení maximální úředně stanovené ceny.

Navrhované prokazování předmětného tvrzení stěžovatele je totiž s ohledem na učiněný závěr o nemožnosti navýšit úředně stanovené ceny zcela nadbytečné a městský soud tedy nepochybil, pokud takové důkazy v řízení neprovedl.

Na základě závěrů učiněných k oprávněnosti navýšení úředně stanovené maximální ceny nemohla obstát ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek odůvodnění předmětného procesního rozhodnutí. Přestože se městský soud výslovně nevyjádřil k návrhu na provedení dalšího dokazování, z kontextu jeho odůvodnění dle Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr o bezpředmětnosti takového důkazního prostředku. Pokud městský soud konstatoval, že stěžovatel nebyl oprávněn k navýšení ceny, přičemž navíc dále uvedl, že mu nepřisluší výši úředně stanovené maximální ceny taxislužby přezkoumávat, je zřejmé, že prokazování ekonomické oprávněnosti požadavků stěžovatele shledal neúčelným. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a důvody, které ho k takovému závěru vedly. Nejvyšší správní soud proto mohl stížní námitku přezkoumat pouze ve stejné míře obecnosti, v jaké ji stěžovatel vznesl. Dospěl přitom k závěru, že stížní námitka není důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stížní námitku poukazující především na okolnost, že stěžovatel provozuje taxislužbu i mimo území hlavního města Prahy. Vzhledem k právnímu závěru, že stěžovatel v daném případě neporušil povinnost upravenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách, soud v této souvislosti nad rámec nezbytného odůvodnění konstatoval, že při poskytování taxislužby na území dané obce byl stěžovatel povinen respektovat úřední regulaci cen stanovenou vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy bez ohledu na to, zda byla přeprava v konkrétním případě započata i ukončena na území hlavního města. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o povinnosti stěžovatele uhradit náklady správního řízení, jakkoliv je její vypořádání s ohledem na výrok a odůvodnění tohoto rozsudku obiter dictum. Dospěl-li správní orgán v řízení k závěru, že stěžovatel porušil svým jednáním právní předpisy, postupoval při rozhodování o nákladech řízení v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu, dle kterého má uložit povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Cenový orgán své rozhodnutí opřel o odpovídající ustanovení správního řádu a neopomněl odkázat i na právní předpis upravující výši paušální náhrady nákladů řízení. Odůvodnění rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady správního řízení je proto dostatečné a odpovídající závěry městského soudu v této věci zcela ob stojí. Dle Nejvyššího správního soudu není důvodná ani stížní námitka, v níž stěžovatel poukázal na nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty. Z rozhodnutí cenového orgánu je totiž zřejmé, jaké konkrétní okolnosti ovlivnily výši uložené pokuty, jakým způsobem se cenový orgán vypořádal se stanovením dané částky i o jaká kritéria svoji správní úvahu opřel. Lze tak přisvědčit závěrům vysloveným městským soudem, na které Nejvyšší správní soud pro stručnost odkázal.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že uložená pokuta má ve vztahu k jeho osobě likvidační charakter, Nejvyšší správní soud podotkl, že městský soud se s odpovídajícím žalobním bodem vypořádal správně, když v souladu s právním názorem vysloveným v usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03 odmítl přihlídnout k majetkovým poměrům stěžovatele. Nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, na který stěžovatel odkázal v kasační stížnosti, se totiž vztahuje ke skutkově a právně zcela odlišnému případu a nemůže tedy na uvedeném závěru nic změnit. Městský soud nepochybil, když shledal výši pokuty uloženou v posuzované věci přiměřenou. Jelikož

pak stěžovatel v kasační stížnosti žádné jiné relevantní důvody svědčící o likvidační povaze pokuty neuvedl, nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani této stížní námitce.

Nejvyšší správní soud se též zabýval stížní námitkou nesprávného právního posouzení otázky porušení povinnosti označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky, tedy otázkou, zda stěžovatel porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách tím, že označil zboží cenou, jež odporovala vyhlášce č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, přestože šlo o cenu, za níž taxislužbu stěžovatel reálně nabízel a provozoval. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozšířený senát v usnesení čj. 8 Afs 48/2009 - 80 ze dne 22.3.2011 uzavřel, že „Výrazem „cena platná v okamžiku nabídky“ v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17.11.2009, se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná.“ Na odůvodnění předmětného usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud na tomto místě v plném rozsahu odkázal a uvedl, že je právním názorem vysloveným v uvedeném rozhodnutí rozšířeného senátu vázán. *V posuzované věci je přitom mezi účastníky nesporné, že stěžovatel své potenciální zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytoval, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. Stejně tak je na základě shora provedeného výkladu o nepřípustnosti navýšení ceny taxislužby nesporné, že by stěžovatel postupoval protiprávně, pokud by poskytl na území hlavního města Prahy taxislužbu za vyšší než úředně stanovenou maximální cenu. V posuzované věci se nicméně cenové orgány omezily pouze na tzv. statickou kontrolu řádného plnění informační povinnosti dle § 13 odst. 2 zákona o cenách. S ohledem na právní závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu pak tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nemohl tuto informační povinnost porušit tím, že označil zboží aktuálně nabízenou cenou, jež však není v souladu s ustanoveními o regulaci cen. Jak již vyplývá z výše uvedeného, smyslem předmětného ustanovení je zajistit spotřebitelům informace, za jakých cenových podmínek jim bude služba poskytnuta. Je jim tak umožněno, aby získanou informaci mohli vzít v úvahu a na jejím základě učinili spotřebitelské rozhodnutí. Skutečnost, že stěžovatel prokazatelně označil vozidlo taxislužby cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Městský soud proto pochybil, posoudil-li předmětnou právní otázku odlišně. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než jeho rozhodnutí zrušit.*

Městský soud v Praze je dle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí, který je citován v předchozím odstavci a z něhož je zřejmé, že žalobce své potenciální zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytoval, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. Ceny taxislužby, jimiž takto označil vozidlo, jsou podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2011 č.j. 8 Afs 48/2009 - 80 cenou platnou v okamžiku nabídky ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o cenách, kterou je nutno rozumět cenu prodávajícím aktuálně požadovanou. Skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná. Žalobce tedy nemohl porušit informační povinnost dle § 13 odst. 2 zákona o cenách tím, že označil jím nabízenou službu cenou, která není v souladu s ustanoveními o regulaci cen. Skutečnost, že vozidlo taxislužby označil cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách.

Se zřetelem k vázanosti Městského soudu v Praze výše popsányými právními názory Nejvyššího správního soudu Městskému soudu v Praze nezbylo než napadené rozhodnutí rozsudkem pro nezákonnost zrušit, neboť žalobce neporušil informační povinnost zakotvenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách. Jednání, které je žalobci správními orgány obou stupňů vytýkáno, nezakládá jeho odpovědnost za správní delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Pokuta za tento správní delikt tedy byla žalobci napadeným rozhodnutím – ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně - uložena v rozporu se zákonem.

Vypořádání ostatních žalobních námitek považuje soud s ohledem na výše uvedené za bezpředmětné, neboť by nemohlo nijak ovlivnit jeho závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud proto pouze jako obiter dictum odkazuje na závěry, které ve vztahu k ostatním žalobním námitkám zaujal v rozsudku ze dne 25. 3. 2009, čj. 9 Ca 197/2007 – 39 s tím, že s těmito závěry se ztotožnil i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném zrušovacím rozsudku ze dne 12.4.2011 č.j. 8 Afs 48/2009 – 91.

V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud při zrušení napadeného rozhodnutí současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, a to včetně nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 věta první, § 110 odst. 2 věta první s.ř.s.). Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podané žaloby ve výši 2.000,- Kč, zaplaceném soudním poplatku z podané kasační stížnosti ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu, kasační stížnost), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny čtyřmi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 14.600, Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám jeho právního zástupce advokáta JUDr. Kolji Kubíčka (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a/ s.ř.s.).**

V Praze dne 31. ledna 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.